

16. prosinac 1931
4/22
3

Slavnemu ministertvu pravde

Beograd.

Podpisani se obraćam do sl. ministertva pravde
z prošnjo da bi mi le to hotelo sprejeti v službo kronika, oziroma
kot pomagač dosedanjemu kroniku.

Kar me je do te prošnje napotilo, to si dovolim v naslednjem
obširneje raztolmačiti.

Taza svoje mladosti sem bil po napačni vzgoji v svojem
prehločutnem rničaju tako pokvarjen in brezsrčno in surovo pre-
ganjan, da nisem zamogel nikdar doseči ono stopinjo samostoj-
nega mišljenja ki bi bila morala biti potern podlaga za urediteo
resnega življenjskega poklica. Ob smrti moje stare matere (1892)
bil sem jaz edini od naše rodbine, ki sem bil brez vsakega naj-
manjšega varstva izpuščen iz oporoke. Zaradi in vsled tega sem bil
zasmehovan, ranicevan in v očeh vseh domačinov smatran kot ne-
kak plačinec ki je kaj krivil. Osramočen sem bil, ponižan, pobit
potrt in v posledici zapuščen in ranen od vseh, ter bil
izpostavljen še mnogim nadaljnim krivicam pod katerimi sem
toliko pretrpel, da sem slednjic pod nernosnim uplivom in
pritiskom razmer in okoliščin ter v obupanju kapadel v tako
stanje silne duševne depresije, da sem (pred 22 letmi) prisiljen
bil pobegniti iz domovine in iskati si v inozemstvu resenja
pred preticim mi popolnem omotenjem duha. - Smatrali
so me za mrtvega, ker nisem nikdar več dal glasu pa sebe.
A med tem sem živel pod drugim imenom ne moten, ne vprašan
ne dotaknjen od nikogar, 20 let srečno in mirno v Italiji, kjer
nisem samo le popolnoma ozdravel, ampak se pod blagodejnim
uplivom južnega obnebja povspel do neke stopinje visje intelek-
tualne in moralne moči. Bil sem spoštovan in priljubljen pri
vseh. Ob izbruhu vojne sem sicer postal nesrečen zaradi izgube
svoje posicije, a vendar sem bil zadovoljen, ker sem vhljub
internacije in vhljub temu da sem bil podanik sovražne de-
žele, uival protekcijo in zaradi svojih kakovostij, razpnanje
in krnk enega najvišjih političnih dostojanstvenikov one
dežele. Vsled političnega nesoglasja, nastalega pred dvemi leti
med Italijo in Jugoslavijo, bil sem izgnan in poslan v domovino.
Od onega časa do zdaj pa nisem uival niti jeden srečen
trenutek in se mi tudi pri največjem naporu še ni posrečilo

pridobiti si službe in prepotrebnega poštenega kruha, ker je najpogostejši slušbenik mest, nasaden po inoemcih, po ženskah ali po protežijanah manjrednik osebah. Naonalo se je z menoj ropet gredo, brezsrčno, brez obzirno krivično celo purov in nesramno. Popustilo se je, da tujim in poskušam v lastni domovini najhujše, najbednejše krivljenje, medtem ko sem se vedno potrudil tačno in vestno izpoljevati svoje dolžnosti, in ni se hotela pripoznati moja domoljubna intencija, moja najboljša volja in kvasati se koristnega državi in človeški družbi. Tjer sem se oglašil in prosil za službo, tam so me odgnali. Opažal sem povsod nerazsodnost, nestrepnost, nevosiljivost in mravnje proti meni, nekako bojazljivost in sovraštvo brez vsega uprta proti moji osebi. Trgobali so se me ljudje, da jim ni bilo treba odgovarjati na moje prošnje, ali pomagati mi v veliki bedi. Uvidel sem, da se mi vsled tega nihdar ne bode pospečilo priti do poštenega kruha in da me človeške družbe hoče prisiliti do glačinstva in stoma do popolne popube. — Moja psiha se je vsled tega trpljenja tako spremenila, da sem uss rahločutnost in vse ljudomile obrine do človeštva popolnoma izgubil. Sovraštvo me navdaja do človeške pasme. In to sovraštvo, ki se je globoko ukoreninilo v mojem srcu, me žene do sklepa, da se tudi jaz vedno bolj oddaljam od človeške družbe, kakor ta od mene. Hočem zadoščanje najti v tem da se masčujem in pomagam članom človeške družbe na poti do paslurjene smrti. Hočem torej postati krenik v službi države T. H. L. ker se za ta posel čutim popolnoma primernega. Ne poznam več čuta usmiljenja, ker takega tudi meni nihdar ni izkazal. Trden sem v svoji volji in tuden kam ostal v svojem sklepu. Ker sem po svojih filozofskih nazirih spoznal malavrednost največjega dela današnjega človeškega rodu, in ker sem tudi odložil vsako veroizpovedanje, ne poznam nobenege ozira več do človeške pasme ter si sem zatoraj v svesti da bodem pri vsaki prilainosti vestno pripravljen izvršiti svoje dolžnosti kot krenik države. Hočem zadnje leta svojega življenja v prostosti živeti, ne pa v zaporu, kamor bi me lahko spravila moja nestrepnost do izpeljave samovlastnega masčevanja nad življenjem kakinega človeka in hočem zatoraj čakati na dano mi priliko, kakoniturn potom izvršiti masčevanje nad človeško družbo, na osebah obsojene na smrt.

Prosim, da se obvesti v moji želji gospoda krenika Leyfrieda, da zamorem pismenim potom stopiti z njim v zvezo in mu podati vse pojasnila ki me vodijo do sklepa

pristopiti njegovi obiti, v njegovo službo.

Rojen sem v Metliki leta 1865, sem torej 57 let star.

V visočini merim 172 cm. Sem zdrav ter posedujem dovolj telesnih moči katere hočem s pomočjo atletičnega veščanja še povečati. - Govorim slovenski (nekaj hrvatski) nemški, italjanski, francoski in nekaj tudi angleški jezik. Kdorim se alkoholnih pijač, nisem igralec, ne prijatelj ženske, pečam se iz intelektualnim delom; sem velik prijatelj rivalij pa hud sovražnik brezsrčnosti človeka in njegove nes pametne domisljije v kateri se smatra kot vyvisen nad vse, mi drugimi živimi stvarmi romlje. - Sem brez vsega premoženja; nimam prijateljskih zvez. Sem očrujen, pa sem tudi v tem oziru vse vezi pretrgal kakor one z soodniki. Čutilim se toraj neodvisnega. Trjavim hočem med časom do slučajne izpeljave kakšne eksekucije v drugem oziru ^{kovinstvo} biti v pomembni dodeljeni ~~mi~~ službi, v kateri hočem vestno izpolnjevati svoje dolžnosti. Nikdar od nobene strani pa se ne bodem ^{dalj} prodal kupiti ali korumpirati ter si hočem biti vedno zvest dani prisepi, ter brez promisleka izvesti sprejete poselja. Ne bodem se nikdar kasal ne promovoval svojega prihodnjega poklica, ker se čutilim vyvisenega čez predsedke onih, ki so hoté ali nehoté, posredno ali neposredno ogrozali moj obstanek ali dovedli me do nevarnosti, moja pogube, ki pa so nasproti le dosegli da a stanem pri življenju in jim pokazem moja vedno voljo masivati se iz vsega ranicovanja, pabrega me, nad članom njih družbe, koja mi ni dovolila pošteno v njej živeti.

To prošnjo, ki sem jo brez vsakega tujega upliva sam sestavil in lastnoročno spisal ter v posesti popolnoma zdravik in čilih duševnih moči dobro in vestno razmotiral, predložim, ter poudarjam, da v njej navedene podrobnosti odgovarjajo popolnoma čutilom moje zrele, neupogljive psike.

Zaradi velike nevarnosti v kateri se nahajam vsled bede, prosim da bi se ta prošnja kar najhujnjigje resila ter

beložim

Egidij

Maribor, 5. maja 1923

Praprotnikova ulica 142

Примљено у Министарству Правде

8. маја 1922 год.

Велелни министарства правде

у Београду

— доз таксе

у материјално поступације.

Предписани колковине и сто
плаћање.

Београд, 14/7 1922

По наређењу министра
правде, инспектор:

А. Трапанић

1960

Крљевина Срба, Хрвата и Словенаца

МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ

Бр. 24373 Р. С. 352.

Заведено 9-11 1922

у Београду.

17.7.22.
1885/22.

Егидиј Тук

Маибок

Братотуркова улица 142

проси

за спрејем у службу
Крвника ојромна
помогаца.

104481/22